

РЕШЕНИЕ

№ 7955

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 27.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **10385** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по чл. 145 и следващите от АПК във вр. с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/. Делото е образувано по жалба на Б. П. Б. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. Р. от САК с пълномощно към жалбата, срещу Заповед №03-73/21.09.2023г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с която на основание чл.12 от Закона за държавния служител, е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя за длъжността "директор на Регистрационно приемателен център - [населено място]", като причини е посочено - прекратяване в срока за изпитване. Искане се от съда да постанови отмяната на оспорената заповед. Жалбата се поддържа пред съда от адв. Р., като същата иска от съда да уважи същата на основанията, посочени в нея, в това число данните за заемана държавна служба в системата на МВР и ДАНС, както и единство на статута на държавните служители по ЗМВР, ЗДАНС и ЗДСл, позовава се на мотивите на Тълкувателно решение №2 от 26.02.2014г. на ВАС по тълк. дело № 2/2013г. в посочения смисъл.

Излага доводи, че жалбоподателят е подписал декларация, че постъпва за пръв път на работа, тъй като от Дирекция Човешки ресурси на Агенцията му било указано, че не му се зачита стажа по ЗМВР и ЗДАНС за държавна служба. Излага твърдения, че административният орган е имал знание за заеманите от него длъжности в системата на ЗДАНС и ЗМВР, в това число въз основа на удостоверения и кадрова справка. Претендира, че практиката на ВАС е в смисъл, че органът по назначаването е бил длъжен да извърши преценка на материално-правните основания за прекратяване на

процесното правоотношение.

Претендира разноски по списък - а адвокатско възнаграждение в размер на 1800 лв.

Ответникът - председателят на ДАБ, чрез юрк. В. оспори жалбата, като претендира законосъобразност на всички основания по чл.146 АПК, по съображения, изложени в отговора на жалбата. Не били приложени доказателства в служебното досие на жалбоподателя, че преди това е бил държавен служител. Претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата, представени с жалбата и по административната преписка.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на оспорването:

Оспорената заповед е връчена на дата 21.09.2023г., а жалбата до съда е подадена чрез държавната агенция и заведена на дата 25.10. 2023г.

Видно от съдържанието на оспорената заповед, в същата не се съдържа указание за оспорването ѝ - срок и съд.

В жалбата изрично е посочено, че се подава в срока по чл.140, ал.1 АПК - предвидено в закона удължаване на сроковете за оспорване при нередовно съобщаване. Съгласно посочената разпоредба, когато в административния акт или в съобщението за неговото издаване не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване по този дял се удължава на два месеца.

По преписката не се съдържа съобщение за издаването на заповедта, от което да е видно дали е указан срокът за оспорване на заповедта . Съдът следва да укаже на ответника да бъде представено - в срок до съдебното заседание, в случай, че е издадено, респективно да заяви изрично, че не е издавано съобщение с указание за срока на обжалване на заповедта.

Въз основа на представените доказателства по преписката към момента, следва да се приеме, че е приложим срокът за оспорване на процесната заповед пред съда на основание чл.140, ал.1 АПК, който е спазен.

На основание изложеното, съдът формира извод, че жалбата по делото е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Със Заповед № 03-73 от 21.09.2023 г. издадена на основание чл. 12 от ЗДСл., председателят на ДАБ е прекратил служебното правоотношение на Б. П. Б. с ЕГН [ЕГН] за длъжността, „директор“, с ранг II младши, в Регистрационно-приемателен център - [населено място] към Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, считано от 21.09.2023 г. На посочената длъжност Б. П. Б. е бил назначен със н Заповед №01-46 от 18.05.2023г. на ответника, на основание чл. 10д, ал. 4 и чл. 12 от ЗДСл., протокол от проведен конкурс ЦУ-619/12.05.2023 г. считано от 22.05.2023 г.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 12 ЗДСл- прекратяването на служебното правоотношение в срока за изпитване.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, доколкото , председателят на Държавната агенция - М. Т., назначена по решение на МС, е орган по назначаването на държавните служители в Агенцията, съгласно чл.5, ал.2, т.10 от Устройствен

правилник на ДАБ. Заповедта е издадена в съответствие с изискванията на чл.108 ЗДСл относно съдържанието ѝ, с изключение на изискванията да бъде посочен съда и срока за обжалването ѝ.

Оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон.

Според чл. 12, ал. 1 ЗДСл., когато кандидатът се назначава за първи път на държавна служба, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност, органът по назначаване може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие. За да може органът да упражни това свое право, е необходимо наличието на положителна предпоставка назначаване на държавния служител за първи път на държавна служба и отрицателна предпоставка да не е изминала една година от датата, на която държавният служител е встъпил в длъжност.

На спорния по делото въпрос относно наличието на материалноправните предпоставки за упражняване правомощието на административния орган по чл. 12 ЗДСл за едностранно прекратяване на служебното правоотношение с държавния служител, следва да се отговори отрицателно. Първата материалноправна предпоставка, а именно държавният служител да е назначен за първи път на държавна служба, не се установява. От Удостоверение е изх. рег. № ЧР-2481 от 02.10.2023 г. от директора на С. „Човешки ресурси“ в ДАНС се установява, че Б. П. Б. е бил държавен служител в Н. - МВР със служебно правоотношение по ЗМВР от 30.01.1998 г. до 31.03.2008 г., заеманите длъжности са „разузнавач“, „старши инспектор“, „главен инспектор“, „експерт“, „главен експерт“ и „временно назначен на длъжност началник на сектор“. В удостоверението е посочено, че считано от 01.04.2008 г. до 09.10.2014 г. е бил държавен служител в ДАНС със служебно правоотношение по ЗДАНС, като за посочения период е заемал длъжностите „началник на отдел“ и „директор на специализирана администрация“. Идентично от Удостоверение от 20.10.2014г. , издадено от ДАНС, се установява, че е заемал длъжности "държавен служител" по ЗМВР в периода л.01.1998г - м. 03. 2008г. и държавен служител по ЗДАНС - от м.04.2008г. до м. 10. 2014г.

С оглед данните по делото, то не е налице хипотезата на чл. 12, ал. 1 ЗДСл, тъй като административният орган не е взел предвид обстоятелството, че жалбоподателят е бил държавен служител от месец 01. 998г., като последователно е заемал длъжности в системата на Министерство на вътрешните работи, а след това в Държавна агенция "Национална сигурност" до постъпването му на работа в Държавната агенция за бежанците през 2023г.

Въз основа на

Според чл. 2, ал. 1 ЗДСл държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия, като съгласно изречение второ- държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон, а ал. 2 регламентира, че длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Класификатора на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на К., длъжност в администрацията е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение,

възникнало на основание на ЗМВР и други посочени закони, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема, и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика.

Държавна служба по смисъла на ЗДСл и специалните по отношение на него ЗМВР и ЗДАНС, са идентични понятия. Следва да се приеме, че жалбоподателят е държавен служител в МВР от началото на действие на разпоредбата на чл.192, ал.1 ЗМВР, отм. - ДВ бр.29 / 07.04.2000г. , с която е въведена организация на личния състав на МВР, приравнена на организацията на държавната администрация - изрично нормативно е установено, че личният състав на МВР се състои от държавни служители и служители по трудово правоотношение. Споделими са и доводите в жалбата по делото, основани на приетото в мотивите на Тълкувателно решение № 2/26.02.2014г. на ВАС по тълк. дело №2/2013г. в смисъл за идентичност на понятията за държавен служител по ЗМВР, ЗДАНС и ЗДСл.

Следователно, служебното правоотношение на жалбоподателя, за заеманите длъжност в органите на МВР и ДАНС, тъй като не е различно от възникналото по силата на ЗДСл, води до извод, че при назначаването му на длъжност в ДАБ през 2023г., не постъпва за първи път на държавна служба. поради това за него не е приложимо правното основание по чл.12 ЗДСл за прекратяване на правоотношението му.

Както претендира адв. Р., друг извод не следва и от представената декларация по чл. 111, ал. 2, изречение второ ЗДСл, на която неоснователно се позовава процесуалният представител на органа по назначаването. Наличието на подобен документ не освобождава органа по назначаването от задължението да провери обективирани ли са материалноправните предпоставки на чл. 12, ал. 1 ЗДСл. прекратяване на служебното правоотношение между страните, както претендира адв. Р..

Предвид изложеното, обжалваната заповед, като постановена в нарушение на материалния закон - чл.12, ЗДСл, следва да бъде отменена.

При този изход на делото основателно е искането на жалбоподателя за присъждане на разноски в размер на 1800 лв. за адвокатско възнаграждение, което следва и да бъде присъдено на основание чл.143, ал.1 АПК, доколкото липсва възражение за друго.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. П. Б. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], Заповед №03-73/21.09.2023г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с която на основание чл.12 от Закона за държавния служител, е прекратено служебното правоотношение за длъжността "директор на Регистрационно приемателен център - [населено място]", считано от 21.09.2023г., заемана от Б. П. Б..

ОСЪЖДА Държавна агенция за бежанците, със седалище в [населено място], **ДА ЗАПЛАТИ** на Б. П. Б. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], сумата от 1800 (хиляда и осемстотин) лева за разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия:

.